

Skandinaviens Sfjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Hyden og Troen ere forenede.

Pr. 15. maa n. Den 1te August 1899.

48de Aargang.

De Sidste-Dages Helliges Troslære.

En Korrespondents Interview hos Ben E. Rich, President over Syd-

staternes Mission. (Fra »Constitution« — Atlanta, Ga.)

(Sluttet fra Side 215.)

„De omtalte Kristi Forsoning for Menneskenes Synder, og alligevel gør De Paastand om Nødvendigheden af Daab til Syndernes Forladelse; hvorledes forliger De disse to Lærdomme?“

„Der er intet modstridende hinanden i dem. Kristi Forsoning har to Formaal: Først Arvesynden, det vil sige, vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have; og dernæst vore egne Synder eller dem, som Menneskene i Unmindelighed begaa. Forsoning for Arvesynden er ubetinget, men Forsoning for vore egne Synder er paa Betingelser. Adams Afkom havde intet at gøre med eller for Arvesyndens Forsoning. Dens Følge var Død, ikke alene for Adam, men for alle hans Efterkommere. Forsoningen vil virke Liv for enhver af hans Slekt. „Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristo.“ (1. Kor. 15, 22.)

„Det første Menneske, Adam, er blevet til en levende Sjæl, den sidste Adam til en levendegørende Åland.“ (54de Vers.) Jesus sagde: „Forunderer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort godt, til Livets Opstandelse; men de, som have gjort ondt, til Dommens Opstandelse. (Joh. 5, 28. 29.) Dette viser os, at omendskøndt enhver, som døde formedelst Adams Overtrædelse, skulle opstaa fra de døde formedelst Kristi Forsoning, ville nogle opstaa til evigt Liv, og andre til Skam og evig Bæmmelse. (Dan. 12, 2.) Dette er fordi Forsoningen for Menneskenes egne Synder er kun paa Betingelser, det vil sige, betinget paa at de annamme Jesus Kristus som deres Fræsler, hvilket maa vises ved Lydighed mod hans Bud og Love. De gode og de ugudelige ville alle oprejses fra de døde, men ville da alle blive

dømte, hver efter sine Gerninger. „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror skal fordommes.“ (Mark. 16, 16.) Syndsforsladelse kommer gennem Kristi Forsoning, „og uden Blods-udgydelse fører ikke Forladelse.“ (Ebr. 9, 22.) Men Forladelse gives i Daaben efter Tro og Omvendelse. Den allerførste Betingelse er Tro paa Jesus Kristus, den næste er Omvendelse, og derpaa maa Daab følge. Denne er til Syndernes Forladelse. (Se Mark. 1, 4. — Ap. G. 2, 37. 38. — 1. Pet. 3, 21.) Dette er Almhagen, hvorför Daaben er saa nødvendig, og hvorför Frelseren sagde til Nicodemus: „Uden nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Daabens Vand er et Tegn paa Forbedring. Den døbte angivne troende faar sine Synder forladne, og er som en ny Skabning stillet til at modtage den Helligaand, eller fødes af Aanden. Denne, som jeg før har forklaret Dem, bliver meddelt ved Haandspaalsægelse af Mænd, som have guddommelig Myndighed dertil. De før saaledes, at Syndsforsladelse er formedelst Forsoningen, men fører dog ved Daaben, og der er aldeles ingen Uoverensstemmelse mellem de to Voresætninger.

„Men, hvorledes forstaar De dette Skrifsted, og andre lignende: „Thi, saa haver Gud ellsæt Verden, at han haver givet sin Søn, den Enbaarne, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ (Joh. 3, 16.) Viser dette ikke, at Tro paa Kristus er i sig selv nok til Frelse?“

„Nej, paa ingen Maade, thi af det 5te Vers af samme Kapitel ses, at Fødsel af Vand og Aland er nødvendig. Oplosningen af dette Spørgsmaal ligger i Bethydningen af Ordet, Tro paa Kristus. Jesus siger herom: „Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre.“ (Joh. 14, 12.) Han sagde ligeledes: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Willie, som er i Himlene.“ Og efter: „Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og gør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.“ (Matt. 7, 21. 26.) Tro uden Gerninger er død, og det er kun ved Gerninger, at man kender Troen. (Se Jaf. 2, 17. 26.) Tro paa Kristus indbefatter Tro paa hans Værdomme, udvist ved Lydighed til Evangeliets Fordringer. Al anden Slags Tro er falsk, død, og til ingen Nutte. Petrus forkyndte Kristi Evangelium, da han paa Pinsefestens Dag var fyldt med den Helligaand, og han lærte Folket først at tro paa Kristus, og da de viste, at de troede, og spurgte om hvad de skulde gøre, svarede han: „Omvender eder, og hver at eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave. (Ap. G. 2, 37. 38.) Dersom Petrus havde været af samme Mening som vor Tids Præster og Forkyndere, vilde han, som Svar paa det Spørgsmaal, I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre, have sagt: „I stakkels Syndere

funne slet intet gøre; Kristus har gjort alt. Kun tro, og da er du frelst, og Himlen tilhører dig for evigt." Saaledes lyder det fra de fleste Prædikestole i Verden i vor Tid. Men Petrus forkyndte Kristi Evangelium, hvilket bestaaer af gode Gerninger, der er Frugterne af en sand og levende Tro. Da Frelseren udsendte ham og de andre Apostle for at forkynde Evangeliet, sagde han: „Gaar dersor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet eder." (Matt. 28, 19. 20.)

Der henvises til Paulus, som Author til Væren om Frelse ved Tro alene; men ved at læse hans Brev til Rømerne, hvilket saadanne Værere gjerne tage Tilsugt til, vil man let kunne se, at det var de Gerninger, der tilhørte Mose Lov, Paulus viste at være utilstrækkelig, og at det første, som var fornødent til Frelse, var Tro paa Kristus, men ikke en død Tro. Det var en Tro, der virkede Lydighed, ligesom Frelseren lærte: „Menneskene leve ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, der udgaar gennem Guds Mund." (Matt. 4, 4.) Og at Paulus troede paa gode Gerningers Virkning, ses af Brevet til Rømerne i det 2det Kapitel, hvoraf kun to Vers anføres (9. 10.) „Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gør det onde, baade en Jødes først, og en Græker; men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker." Efter min Mening kan intet være mere frugtbart paa Synd, end den absurde og fordærvende Være, at Tro paa Kristi Forsoning vil uden Gerninger frigøre Menneskene fra de største Forbrydelser af enhver Slags, og stille dem til at komme ind i hans Nærverelse, som er ren og hellig. Det er et fordærvligt Kætteri, Menneskers Opspind, og er i Modstrid med ældre saavel som nyere Tiders Nabenharelse."

„Det er den herskende Mening iblandt Folk, at Mormonerne kun have en daarlig Opsattelse om Moraliteten, og forunderlige Skifte og Anskuelser om Ægteskab. Hvad er Sandheden i denne Henseende?"

„Intet Folk i Verden har strængere Love og Forholdsregler angaaende Moralitet, end de Sidste-Dages Hellige have. Kønssamkøm udenfor Ægteskabet er anset som en Synd til Døden. Forbrydelser mod Ægteskabets Love anses som en Udaad næst til Mord. Moralisk Renhed fordres paa det strængeste baade af Mænd og Kvinder. En ung Mand bør være lige saa ren som en ung Kvinde. Efter Mormonismens Være har den ene aldeles ingen Fortrin for den anden i moralisk Henseende. Vi tro, at Kønnes Forening i Ægteskab er nødvendig til Fuldkommelse. „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren." (1. Kor. 11, 11.) Det eelestiale Rige, hvor Gud og Kristus døvere, er en Tilstand af Fuldkommenhed. Dem, som indkomme i den Hellighed, ville være fuldkomne. Dersor tro vi paa et celestialt Ægteskab, hvilket er et evigt Ægteskab lig det, hvormed den Almægtige viede

Adam og Eva i Edens Have. De var udødelige Væsener. Døden var endnu ikke kommen ind i Verden; thi der var ingen Synd og dersom ingen Død. De to udødelige blev bude til eet Kød, og ingen kunde adskille dem. Det var en evig Forening. Om end Døden siden adskilte dem, gengrenedes de formedelst Kristi Førsning, og saaledes bragtes tilbage til deres forrige Tilsstand. De ville altsaa ikke vies eller gives i Egteskab i Opstandelsen, thi de var forenede i celestialt eller evigt Egteskab, førend de blev dødelige Væsener og behøvede Opstandelse. Herren har i vor Tid aabenbaret denne celestiale eller evige Egteskabsorden, saa at det som er bundet ved den her paa Jordens er ogsaa bundet i Himmelnen og vedvarer i og efter Opstandelsen. Manden vil blive gengrenet med sin Hustru, og Hustruen med sin Mand, og saaledes forenede ville de indgaa til Fylden af Herrens Herlighed, hvis de ere værdige dertil. Om nogen Mand, som saaledes er viet, skulde for en Tid blive berøvet sin Hustru ved Døden, og skulde ægte en anden ved den samme Lov, vilde de begge være hans Hustruer i det tilkommende Liv. For Udstedelsen af Love, der forbyde Polygami og straffe det som en Forbrydelse, lærtes i Kirken Løren om celestialt Egteskab og forholdsvis saa af Kirkens Medlemmer indgik i Egteskab med mer end een Hustru under de allerhelligste Forbund og Forpligtelser paa Anskhed og moralisk Renhed. Men siden disse Love, efter megen Setsstrid og megen Lidelse paa deres Side, som varer komme under disse Forhold, blev erklærede lovmæssige i de Forenede Staters Højesteret, er den Slags Egteskab i Praksis ophört. Kirkens Præsident, som alene holdt Myndigheden dertil, har erklæret dens Beslutning, at der ikke skal flere vies i polygamiske Egteskab. Trods alt, hvad der monne siges eller skrives herimod, er, hvad jeg her siger til Dem, Sandhed, og De kan forlade Dem derpaa. Polygamiske Egteskab ere paa det strængeste forbudte i Utah-Statens Grundlov, og en Muldt af 500 Dollars og Fængselstraf paa fem Aar er fastsat for Overtrædelsen af denne Lov. En af vores Læresætninger er, at vi skulle øre og oprettholde Landets Love. Dersom underkaste vi os denne, saavel som alle de andre Love, og overlade Følgerne hos Gud. Men, hvad Gud har sammenføjet, kan intet Menneske adskille, og dersom ville haadanne Egteskab, som ere helligede formedelst hans Autoritet og Besaling, vedvare, baade i denne Verden og i tilkommende Tider, hvis Parterne dertil selv forblive trofaste. Men disse ere under de allerhøjtidelige Forpligtelser til at holde sigrene for hverandre, og Forbrydelser mod Moralitetens Love regnes af de Sidste-Dages Hellige for de groveste og mest fordærvelige."

„Hvad er Deres Anskuelser om Himmelnen og Helvede? Tror De, at Folk ved Døden gaa enten lige til Himmelnen eller til Helvede, eller fornegter De Helvede og Ideen om en Djævel?“

„Vi tro, at der er en satanisk Personlighed, ligesom vi tro paa et

allerhøjeste Væsen. Det Væsen, som forsørte Eva og fristede Frelseren, er en falden Aand, med Altraa for alt, hvad der er ondt, ligesom Gud tilstrives alt, hvad der er godt. Et Princip i Abstraktion er uden Kraft eller Virkning. Der maa være et Væsen, hvorigennem det virker. Vi tro ikke paa den mystiske Onde med Horn og Hove, ej heller paa en virkelig bundlos Sø af Ild og Svovl. Men vi tro, at der er mange onde Aander, hvilke under dette Væsens Indflydelse, som kaldes Djævelen eller Satan, friste Menneskene og om muligt lede dem i Bildfarelse, og som havde Kristus og Sandhed. De ville en Gang blive uddrevne af Jordens, naar Kristi frelsende vært er fuldendt. Hølvede er et Sted og en Tilstand af Kval og Pine, hvor de lugodeliges Uvished, Samvittighedsnag og Bekymring, medens de vente paa deres Dom, er som „Ornen, der ikke dør,“ og Ilden, som ikke udslukkes.“ Dette maa de udholde, saa længe som Guds Retfærdighed fordrer det, og indtil de omvende sig og ere villige til at anerkende Gud og adlyde hans Love. Naar de engang i tilkommende Tider blive udfriede fra Straffen, vil deres Stæbne blive efter, hvad de selv have erhvervet sig ved deres Gerninger, og i Følge Retfærdighedens og Maadens evige Principper uddelte af den alvise Dommer, vor evige Fader. Vi tro, at Himlen er et Sted og en Tilstand. Denne Jord vil, naar den er forløst og gengivet sin paradisiske Tilstand, være et Himmerige. Synd, Mørkhed, Sorg, Kval og Død ville blive bortfjernede fra den; de retfærdige ville i deres herliggjorte Tilstand dvoelle paa den i evig Fred og Lyksalighed. Efter at den er blevet luttret ved Ild og er fornhet, vil Retfærdighed herske paa den. Tornet og Tidsler ville være udryddede og Eigentraet og Myrteltraet ville blomstre og bære Frugt i deres Sted. Ufred og Frygt mellem Mennesker og Øhr ville ikke eksistere mere, thi der vil intet skade eller ødelegge. Edens Have vil blomstre og Livets Træ bære sin herlige Frugt; Livets Flod vil udrinde fra Guds Trone; Jordens selv vil være som et Glarhav. Kristus vil regere paa den som Konge. Faderen vil besøge den og benaade den med sin Nærværelse. Alt, hvad der er paa den, ovenover, nedenunder og omkring den skal herliggøres, og Lov og Pris til Gud og Lammet vil opsendes fra enhver Del deraf, og fra enhver Skabning; Satan og hans Hær vil blive buntet, og Adam med sin hele Esterslægt vil blive løsladt fra Straffen; alt, hvad der har Aande i sig, vil herliggøre den store Skaber; ethvert Kære skal bøje sig, og hver Tunge bekende, at Jesus Kristus er Herren til Guds vor Faders Ere, og han vil være alt i alt.

Hvad vi gøre i dette Liv, vil gøre meget til at bestemme, hvad vi ville vorde, baade i denne og den næste Tilværelse. — G. H. F.

Hvad er der i dag af det, der kaldes Spiritualisme, når man ikke taler om den religiøse form af det, som kaldes "Spiritualisme", men om den tekniske form af det, som kaldes "Spiritualisme". Som Svar paa disse Spørgsmaal med Hensyn til Spiritualismens

Baalidelighed, osv., giver »Deseret News« følgende:

Hvis der ved Spiritualisme menes den Tro, at Væsener fra den Større, der kaldes "Alandeverdenen", sommetider tilkendegive sig for den synlige Verdens Beboere ved Samtaler eller Besvarelser til Mennesker i Kødet, saa er den ligesaa gammel som Religion. Men i dette Aarhundrede bruges Navnet Spiritualisme mere i Bethydning af en vis Form deraf, hvilken gør Krav paa at have bevisliggjort ved mange Eksperimenter, at Alandeverdenen virkelig eksisterer, og at det er muligt at erholde Underretning fra hedengangne Væsener. Denne nyere Form af Spiritualisme regnes almindeligvis fra 1848, da det var forud banet Vej for den af andre, saasom Jung Stilling og flere, der stænkede dette Emne deres Opmærksomhed.

I 1848 blev en Familie, som boede i Hydeville, Wayne County, New York, forstyrret ved en forunderlig Banken. Tilsidst paastod en af Familien at have udfundet, at disse Lyde hidrørte fra et intelligent Væsen, der saaledes vilde banké, naar det forlangtes, og derefter fandt de paa et System af Tegn, hvorved de sikrte at vide, at den bankende var en myrdet Bissekrammer. Rygtet spredte sig hurtigt, og Medier opstod alle Begne, Borddans og andre Tilkendegivelser rasede i Amerika og Europa.

To Ting oppdagedes, snart nemlig: at næsten enhver berømt Alander har taget Tilslugt til Underfundighed for at bedrage Publikum, og at disse Alanders Angivelser ikke sjældent være urettige eller aldeles unyttige. Dersor kommer man umindaaelig til den Slutning, at Spiritualisten i Almindelighed ikke virkelig holder Kommunikation med den synlige Verden, og naar de i enkelte Tilsælde saaledes have Samkvem med Alander, ere disse af en lav og ofte ond Slags, med hvilke Guds Børn ikke burde have noget at gøre.

Med Hensyn til Fremfaldelsen ved Endor er der flere Fortolninger desangaaende; men der begaas almindeligvis den Fejlstagelse, at Saul skal have set og talt med Samuel. Ved at læse Beretningen med Eftertancksomhed ses det dog, at det var Spaakvinden, om hvem der siges, at hun saa "Guder stige op af Jordens." Saul maatte adspørge hende: "Hvordan er hans Skikkelse?" Han fornem, at det var Samuel fun af hendes Kunst og hendes Bestrivelse. Den Ide, at en Spaakvinde kunde "kalde frem" en Guds Profet, og at han vilde "opstige af Jordens" er urimelig og uoverensstemmende med velkendte Sandheder.

De virkelige Tilkendegivelser, der ere optegnede i den hellige Skrift som guddommelige Meddelelser, ere ikke Spiritualisme. Forskellen er den

samme som imellem en ægte Mønt og en uægte, mellem Sandhed og Bedrageri, Lys og Mørke! Den ene eksisterer for en kort Tid, den anden for evigt.

Sidste-Dages Hellige burde ikke søger saadanne Kommunikationer. Deres Samtvæm burde være indbyrdes og hos deres himmelst Fader formedelst Vøn og Abenbårelsens Vand flydende gennem den rette der til indstiftede Organisation. Gennem intet andet udsgt Middel kunne vi være visse paa Abenbaringens Paalidelighed.

I Forbindelse hermed ville vi raade vore Læsere til at gennemlæse Præsident Lorenzo Snovos Brev til sin Niece, hvilket han skrev som Svar paa hendes Spørgsmaal angaaende Spiritualismens Paalidelighed, og som findes paa første Side af Nummer 10 af denne (48de) Aargang af „Skandinaviens Stjerne“. Hans Ord, som en Guds Profet, burde anses af enhver Sidste-Dages Hellig som Guds Ord til vor Vejledning, og at forbogaa dem mod bedre Vidende kan have meget skadelige Følger.

(Redaktionen.)

Det er nu i god orden at se i det næste nummer om Joseph Smiths tidlige Forfølgelser.

Profeten Joseph Smith skrev det følgende i sin Beretning om de Forfølgelser, han i sine Unglingsaar maaatte lide, hvilke begyndte saa snart han først bekendtgjorde det Shn, han havde haft, hvori han saa Faderen og Sonnen: „Jeg har ofte med Forundering tænkt, hvadé den Gang og sidenefter, hvor mærkeligt det var, at en uanselig Dreng paa fjorten Aar — og i Sæerdeleshed en, hvis Kaar nødsagede ham til at erhverve sig sit meget farvelige Livsophold ved sit daglige Arbejde — skulle blive agtet at være af Bethyndenhed nok til at tiltrække sig de stores og Dagens mest populære Sekters Opmærksomhed i saa høj en Grad, at den skulle opvække dem til rasende Forfølgelse og Forhaanelse. Men, mærkelig som det end kunde shnes, var dette dog Tilsfældet, og blev mig ofte Aarsag til megen Bedrøvelse og Ulempe. Men det var ikke desto mindre sandt, at jeg havde set et Shn. Jeg har sommetider tænkt, at min Hølelse maa have været meget lig den, Paulus nærede, da han forsvarede sig for Kong Agrippa og fortalte ham angaaende det Shn, han havde, da han saa et Lys og hørte en Røst, men dog var der kun saa, som troede ham. Nogle sagde, han var en Bedrager, andre, at han var fra Forstanden, og paa mange Maader blev han spottet og forhaanet; men alt dette tilhæmmen kunde ikke gøre den Sandhed, at han havde set et Shn, til Usandhed. Han havde set Shnet, og vidste det, og alle de Forfølgelser, der kunde stilles mod ham, kunde ikke forandre Sandheden deraf. Ligeledes var det med mig; jeg havde virkelig set et Lys, og midt i dette Lys saa jeg to Personer, og de talte virkelig til

nig; og endskøndt jeg blev forhadt og forfulgt, fordi jeg sagde, jeg havde set et Syn, var det dog sandt; og medens de forfulgte og forhaanede mig og usørskylde talte allehaande ondt om mig, kun paa Grund af dette Syn, kunde jeg blot udbryde i mit Hjerte: "Hvorfor skulde jeg forfølges for at sige Sandheden? Jeg havde virkelig set Synet, og hvem er jeg, at jeg kunde imodstaa Gud?" (Fra Pearl of Great Price.)

Det eneste bedstehed i denne verden er at have troen i sin hjerte, at det er en god Verden, og at der ikke findes noget ondt i den.

Den 1ste August 1899. opnordt mod højre
Dagligvarmede ømmelejligheds højre side og inde
præpareret ved en stor i al sin veldelighed nu dog ikke maa se
uden hjerte saaledes nu ikke sitte enkeltmæssigt i
præsen. Det er lii et godt mås pihøjre i præsen. Inde i et
"Daaren siger i sit Hjerte, der er ingen Gud." (Sal. 14,1.)

Sandelig maa han være i en formørket Tilstand, som ved at bestue Naturens store Værk intet ser, der vidner om en almoechtig Skaber, som udtaenkede og udførte de Underværker, vi se alle Begne og i alle Ting! Materialisten driver Spot med, hvad han kalder Urimeligheden af Religion; men kan man finde noget i den taabeligste Religion paa Jorden, som er mere urimeligt; eller latterligt end den Ide, at uorganist Materie, uden Liv eller Tanke, uden Magt til at ordne, kunde upaavirket danne sig selv til de mange forskellige former, med Liv og Skønhed, som man finder i enhver Del af Universet? Hvad vilde en saadan Materialist tænke om nogen, som vilde paastaa, at et smukt Ur ikke var blevet dannet af en Urmager, men at de uorganiske Elementer, hvoraf det bestaar, havde upaavirket sat sig selv i Bevægelse, og at enhver af dets Bestanddele havde saaledes ordnet sig selv til at blive Hjedre, Hjul, Juveler, Struer, Glas, Skive og Kasse, og at hver af disse havde saa nojagtigt dannet sig til at passe til hverandre, for tilsammen at blive et smukt og godt Ur, der kundgør for Menneskene med største Bestemthed Døgnets forskellige Afsdelinger?

Bed Udkast indrettes Midlerne efter Formaalet, men Menneskets allerypperligste, Udkast og fineste udførte Værker ere meget grove og usfuldkomne sammenlignet med Naturens Værk. Spidsen paa den fineste Syaal er stum, naar set gennem en god Mikroskop, men den bedste Mikroskop har ikke formaaet at vise andet end en fuldkommen Spids paa Biens Braad. "Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke, spinde og ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem."

Atheisten vil ikke tro noget, som han ikke kan kende ved Hjælp af Sansen, men vil rettro, at der er Molekuler, Atomer, og det usynlige Ether, hvilke kun ere kendte i Bidenslabsmænds Indbildung.

Ifølge denne Teori vilde man ikke kunne tro, at der kan være Lugt, som ikke Mennesket kan fornemme, medens Blodhunden formedelst sin fine Lugtekraft let spører et Individ, endskønt Hundreder af andres Spor have krydset dettes. Man har nylig læst om en Mand, som kan kende hver af sine Venner paa deres særegne Lugt. Møllerens kan kende Melets Finhed ved at føle paa det med Fingrene, medens en, som er uvant dertil, næppe kan saaledes kælne mellem det fineste og groveste. Det mest tilvante Øre kan kun kænde Tonene, som ligge mellem nogle saa Oktaver, men vil nogen derfor med Rette kunne sige, at der ingen Toner ligge udenfor denne hans Skelnekraft? Indsøgte var Stammer i Afrika og Amerika kunne tydelig se Genstande med deres blotte Øjne paa meget længere Distancer, end Folk, som ere opdragede i Vher og Stæder, hvor de kun ere vante til at se i kort Afstand.

Teleskoppen og Mikroskoppen har bragt mangfoldige Ting indenfor vor Synskreds, hvilke de, som have levet før disse Instrumenter blevne opfundne, ikke havde den mindste Anelse om. Hvis man kun kan tro, hvad man ved af egen Erfaring, vil man ikke tro meget; thi for at kende, hvor upaalidelige Sanserne ere, behøver man blot at tilbringe en Aften hos en Troldmand eller Magiker, eller en spiritualistisk Seance. De menneskelige Sansers Virkfreds er, naar sammenlignet med Universets Uendelighed, næppe som en Draabe i Forhold til Verdenshavet. Videnskabens Opdagelser, der have bidraget saa meget til at ophøje Mennesket og gøre ham Livet behageligt, ere alle Frugterne af Tro paa det usynlige og uersarede. Det var Underkuelsen af denne Tro formedelst Overmagt, der saa alvorligt forhindrede Menneskenes Fremadstriden gennem de mørke Tidspериoder baade i videnstabelig og religiøs Henseende. Kun, naar den menneskelige Aland er fri og usforhindret i at træde udenfor de kendte Grænser og føge efter det uopdagede, kan den gøre Fremstridt mod de højere Sfærer af Tankekraft og Oplysning.

Hvad er denne Kraft, der leder Mennesket udenfor deres Erfaringer? Det maa sikkert være noget højere end selve Sanserne. Det virker i den stille Nat, naar alle Sanserne ere bedøvede, og jo mindre Bevægelse af enhver Slags, der er i hans Omgivelser til at virke paa Sanserne, desto bedre og mere usforstyrret foregaar Sindsarbejdet. I enhver Tidsalder have de bedste Tanker udspunget under saadanne Omstændigheder. Hvorfra komme disse Intelligenhens Lysstraaler, hvilke ethvert dybtenkende Menneske har erfaret? De komme som en Strøm fra en Beholder af Intelligens, som om en Sluseport var aabnet. Denne Kraft kan dyrkes, ligesom Sanserne kunnen, til den er udviklet til hvad, Verden kalder Geni. Saaledes er det ogsaa med Alabenbarellens Aland. Skal nogen, fordi han aldrig har aabnet sit Hjerte for guddommelige Indsynder, dersor paatage sig at erklaere, at andre, hvis Hjerter ere blevne luttrede og gjorte til behagelige Boliger for den Helligaand, ikke kunne

mødtage guddommelige Indtryk? Ligefaa godt kunde man sige, at en begavet og vel øvet Musiker ikke kan finde noget smukt i Musiken, fordi en anden uden mindste Gehør eller Smag ikke finder noget behageligt deri. Kemikeren kan ved Hjælp af Syrer opløse en Sølvmoneti, saa at man ikke kan se mindste Spor af Sølv mere med de blotte Øjne, men forniedelst Love, som han er vel bekendt med, kan han genbringe Sølvet, og naar det bliver møntet igen, besidder det sin forrige Værdi og Egendommeligheder. Mange Materialister ville sel tro dette, endskønt de endog kunne være ganske ubidende om den kemiske Proces; men han vil latterliggøre den Tro, at Gud kan genbringe de opløste Dele af det jordiske Legeme til dets oprindelige Figur og Sammensætning ved Opstandelsen fra de døde. Hvad har nu Atheistens Filosofi gjort for Menneskets Førfremmelse? Kan den give Trøst for Tabet af kære Venner, der ere gaaet bag Støret i Dødens Skugge? Har den nogenhinde blødgjort eller glattet Dødsengens Pude? Hvad Bevæggrunde har den givet, som skal bringe nogen til at leve i moralst Renhed? Hvori har den bidraget til at oprette et universalt Broderskab mellem Menneskene, eller til at bringe Fred paa Jordens og Guds Velbehag? Hvad Belønning byder den for Selvopofrelse for andres Velsærd? Eller hvad Gengæld for Grusomhed og Undertrykkelse?

Man lærer mere, om hvad der ophøjer og forbedrer Menneskene, af nogle faa Paragrafer af Kristi Prædiken paa Bjærget, end af alle vor Tids frimæteriske Filosofier.

Afsløring. Efter et hæderligt udført Missionsarbejde i Stænding-vien løjes nu følgende Afdøster med Tilladelse til at rejse hjem til deres fædre i Zion: Ole Jensen fra Aalborg Konf., Rudolph Larson fra Göteborg Konf., Joseph L. Petersen, Rasmus C. Petersen og Christian Christensen fra Aarhus Konference.

Efterårs-Konferencer. Konferencemøder ville blive afholdte som følger:

Stockholm Lørdag og Søndag den 2den og 3de September.

Trondhjem 9de og 10de Sept.

Bergen 16de og 17de Sept.

Kristiania 23de og 24de Sept.

Göteborg 30te Sept. og 1ste Oktober.

Aalborg 7de og 8de Sept.

Aarhus 14de og 15de Sept.

Skaane 21de og 22de Sept.

København 28de og 29de Sept.

Andreas Peterson,
Præsident over den standinaviske Mission,

mit opblandt døde og nu nu træfning stille tog med, sommeren
næstejor denne skule **Nødvendighed for Åabenbaring.**

I aandelig Henseende er Mennesket her i denne Tilværelse i en Tilstand af stor Uvidenhed. Hans naturlige Fælteevne er formørket, og uden Åabenbaring fra Gud, enten ved hans Rost eller hans Strevne Ord, er Mennesket ikke i Stand til at forstaa de første Principper, hvorpaa evigt Liv er grundet. Men konstnt han monne være i Besiddelse af Guds Ord, og han kan ordret holder sig derfor, bliver det ham en „Dødsens Lugt til Død“, ligesom der staar strevet: „Som og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Ejendere, ikke Bogstavens, men Vandens; thi Bogstaven ihjelstaar, men Vandens levendegør.“ (2. Kor. 3, 6.) Det nye Testamente, som her er henvist til, indeholder Kristi Evangelium, men vi lære dog deraf, at „Bogstaven“ uden Vandens Medvirknings virker „Død.“ For at være af Værd til Frelse, maa den ledsgæves af Vandens, som alene giver Liv. Grunden til, at Bogstaven alene saaledes virker Død, kan ikke tilstrives Guds Ord. De ere nedstrevne af Menneskene selv, thi Apostelen siger: „Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Vand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke lende dem, thi de bedømmes aandeligen.“ (1. Kor. 2, 14.)

De Ting, som ere af Guds Vand, og de som ere af Gud og hans Søn, ere de samme og derfor udgøre Evangeliet. Vi lære det følgende (Joh. 16, 14. 15.): „Han (Vandet) skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forlynde eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; dersor sagde jeg, at han skal tage af mit, og forlynde eder.“ Det ses tydeligt, at hvad disse Skrifstedter fortælle os, at omend konstnt de frelsende Principper ere bekendtgjorde for Verden i Guds åabenbarede Ord, eller Bibelen, maa der dog foregaa et Forberedelsesverkt i Menneskets hjerte, førend han kan forstaa det, som er åabenbaret; det vil sige: saaledes at det kan tjene ham til Frelse. Han maa beredes til at modtage „aandelige Ting“; han maa sættes i en Tilstand, hvori han vil agte som den Alvidendes Visdom de Principper, han før ansaa som latterlige. Hvis denne Forberedelse ikke fører, er der ingen Frelse for ham, medmindre vi tænke os, at det naturlige Menneske — den vantrøende og de, som foragte Guds Visdom — alle ere berettigede til at leve evigt Liv. Men denne Forandrings eller Bekendelses staar i Forbindelse med Åabenbarelssens Princip. Der kan ingen saadan Sindsforandrings ske uden dette Princip. Ingen kan paa een Tid anse Evangeliets Principper som „Daarstab“, og siden paa een Gang blive af den modsatte Mening og antage dem for Guds evige Sandheder, uden at de blive fremstillede for ham i det rette Lys som saadan. Dersom ikke dette fører, maa han absolut vedblive at se dem ligefrem for. Naar Sandheden saaledes er fremstillet for nogen, bliver den opklaret og affløret formedelst Guds Vand; det vil sige: den er ham åabenbaret.

Og atter: Enhver Kristen siger sig at være „kaldet fra Mørket til hans underfulde Lys“ (1. Pet. 2, 9.); men med denne Anstuelse maa de jo ogsaa erkende Væren om Åabenbarelse. Vi kender ikke noget „Lys“, som ikke er et Åabenbarelsses Princip. Stjernernes Lys og det, hvormed Planeterne skinnie, åabenbarer deres Stilling og Væren paa Himlen. Solens Lys åabenbarer os utallige Ting paa Jorden. Naar man bringer et Lys ind i et mørkt Værelse, faar man derved Kundstab om Stedet og dets Indhold. Disse åabenbares formedelst Lyset, og den for hvem de saaledes affløres, faar et fuldkomment Begreb om deres Størrelse og Bestaffenhed osv. Om nu „Kristi underfulde Lys“ ikke ogsaa er et Åaben-

barelses Princip; om det ikke ophører os om de guddommelige Ting's Orden og Indretning for Menneskenes Frelse; hvis det ikke virker i sin Sære med ligesaa stor Kraft, som det naturlige Lys virker i sin, saa burde vi ophøre med at omtnale det som „Lys“ enten det er af Gud, af Kristus, eller af den Helligaand. Saadanue Venøvelser ere vildledende eller meningsløse, hvis et saadant Lys ikke udfolder noget for vort aandelige Sny. De Hellige antage denne Sammenligning som rigtig og vaastaa, at „Kristi Lys“ er et Aabenbarelses-Princip; ellers er det ingenting.

Lader os dernæst betragte de Ord, som Kristus sagde til Nikodemus: „Uden nogen bliver født vaany, kan han ikke se Guds Rige.“ (Joh. 3, 3.) Af dette Skrifsted se vi, at forend denne ny Fodsel er stet, er i ethvert Tilsælde Guds Rige usynligt for det aandelige Øje; det er helt stjult. Naar man er i en saadan Tilstand, er man aandelig forblindet for Guds Verk, og kan aldeles ikke se det. Det er vel bekendt, at mange ere fødte uden det naturlige Sny, og at nogle af disse erholder det siden efter. Hvem vil nu sige, at naar denne Verden, med alt det stønne i Bjerg og Dal, Mark og Stov, Flod og Eng, elstede Beuners Skue, og utallige andre glædelige Ting opdagtes for saadanue Mennesker, at de ikke saa en mærkværdig Aabenbarelse? At negte dette, er kun at være af forstellig Menning om Ordets Betydning. Saaledes er det ogsaa med det naturlige Menneske, som er født aandeligen blindt for Guds Rige, men senere erholder Aabenbarelse — og i mange Tilsælde er den ganske forbausende — naar hans Forstands Øyne oplades ved den „nye Fodsel“ til at sie Guds aandelige Verk.

Der er strevet: „Dersom nogen vil gøre hans Billie, skal han tente, om Vor dommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 17.) Her er et særdeles Øfste om, at enhver som gør Faderens Billie skal erholde den fornødne Kundstab. Hvorfra kommer dette Vidnesbyrd? Kristus besvarer dette Spørgsmål saaledes: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forlynde eder. Han skal hellig gøre mig; thi han skal tage af mit og forlynde eder. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forlynde eder.“ (Joh. 16, 13.—15.) Saaledes se vi, at Kundstab om Kristi Evangeliums Guddommelighed tilkendegives af den Helligaand; thi dens Virkning er, at lede de Hellige i al Sandhed. Hvis Menneskene ikke erholder Sandheden fra denne Kilde, jaa de den iflert ikke fra nogen anden. Det, som Faderen har, er meddelt Sønnen, og Aanden tager deraf og tilkendegiver samme for Mennesket. Maaden, hvorpaa han gør dette, er fremstillet under den Ide, at han „forlynder“ det. Dersom f.eks. een kan forlynde en anden noget, hvorom hin er uvidende, uden at aabenbare ham det, funne vi ogsaa tørke os, at Guds Aand uden Aabenbaring kan tage af Faderens og Sønnens Ting og forlynde det for Mennesket. Men estersom der maa være Tilkendegivelse eller Aabenbaring af et eller andet Slags i det ansorte Tilsælde, maa der ogsaa være Aabenbaring, naar „Aanden“ forlyder os det, som er Faderens.

Følgende Skrifsteder gøre disse Ting ganske tydelige: „Men dette er det evige Liv, at de tente dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesu Kristum.“ (Joh. 17, 3.) Her ses, at Frelse eller evigt Liv beror paa Kundstab om Gud og Kristus. Maaden, hvorpaa denne Kundstab erholdes, er tydelig blevet os vist af Frelseren, idet han siger: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen

lender Sonnen uden Faderen; og ingen lender Faderen uden Sonnen, og den, som Sonnen vil det aabenbare." (Matt. 11, 27.) Disse Skriftsteder ere i sig selv Forsikring nok for Sandheden af Læren om fortsat Aabenbaring for deres Beledelse, som have Arveret til Frelse. Ingen kan frelses uden at erholbe Kundstab om Gud, og ingen lender ham uden dem, for hvem han er aabenbaret formedelst Sonnen. Vil kunne ikke antage, at Faderens Aabenbarelse, der er os' vist at være saa nødvendig, er den, der findes i Evangeliets "Bogstab"; thi om denne er det iagt, at den "ihjellsaar". Apostlen Paulus giver os ogsaa særdeles vigtige Vidnesbyrd. Han siger: „Men, som skrevet er, intet Øje har set, og intet Øre hørt, og ikke er opkommert i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham else. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Land; thi Landen ransager alle Ting, endogsaa Guds Dybheder. Thi hvilket Menneske ved det, som er i Mennesket, uden Menneskets Land, som er i ham? Saa ved og ingen det, som er i Gud, uden Guds Land. Og vi have ikke anuammet Verdens Land, men den Land, som er af Gud; paa det vi kunne kende, hvad der er os stænket af Gud." (1. Kor. 2, 9.—12.)

I disse Skriftsteder fremviser Apostelen Nødvendigheden for Aabenbaring fra Gud til Menneskene, idet han henfører til disse simple Kendsgerninger. Heraf ses, at ligesom ingen kan vide, hvilke tanker og Hensigter ere oprundne eller næres i en andens Hjerte, uden at de blive ham aabenbarede, saaledes kan ej heller nogen kunde det, som er af Gud, uden ved Aabenbaring. Apostlen Paulus fremstiller denne Sag saa tydelig, at hans Mening ikke let kan misforstaas. Han viser os, at først er det, som hører Gud til, hos Gud selv, eller hos den Helligaand. Hvoredes stulde da Mennesket erholde det? Kun ved Aabenbaring; dette er indlysende. Om denne Anstuelje ere alle Kristne enige. Men naar de fortælle os, at den omtalte Aabenbaring mener det skrevne Guds Ord, da er det en stor Fejtagelse; thi den hellige Skrift maa visselegn være indbesattet i „hvad der er os stænket af Gud"; og Apostlen siger, at Guds Land er givet Mennesket, for at han kunde kende det, som er os stænket. Der er ingen Grund for Misforstaelse angaaende dette. Forholdet mellem Evangeliet til Mennesket kan sammenlignes med en Lærebog om Mathematik i Hænderne paa et lille Barn. Barnet lender slet ikke mere til den Videnskabs Principper, Bogen indeholder, paa Grund af at have Bogen i Hænde, end om det aldrig havde set den. Barnet maa have nogen til at undervise sig med nogen Omhu, lidt ad Gangen, estersoni dets Forstandsevne udvikler sig, angaaende de Principper, hvorfaf Videnskaben bestaar. De maa forklares (aabenbares) for Barnet. Paa lignende Maade tager den Helligaand de Principper, der ere nedstrevne i den hellige Skrift angaaende Videnskaben om det evige Liv og udfolder dem for den menneskelige Forstand. En Værling i denne Videnskab uden den Helligaand for sin Værer er af dem, „som lære altid, og kunne aldrig komme til Sandheds Erkendelse."

Og efter, det kan synes ganste let for nogen, som har Bibelen i sin Haand, at kende, at Jesus Kristus er Guds Son. Men om Folk, som aldrig har haft Aabenbaring fra Gud desaangaaende, vilde noje undersøge deres Videns om denne Sag, ville de finde, at de blot tro, at han er Guds Son. Det var kun formedelst Aabenbaring, at Peder vidste dette om Kristus, hvilket Frelseren selv erklærede, og som vil kunne ses af de følgende Skriftsteder: „Men der Jesus var kommen i Egnen af Cæsarea Philippi, spurgte han sine Disciple og sagde: hvem sige Men-

nestene mig. Menneskens Son at være? Men de sagde: nogle sige, at du er Jøhannes den Døber; men andre, Elios; og efter andre, Jeremias, eller en af Profeterne. Han siger til dem: men J, hvem sige J mig at være? Da svarede Simon Petrus og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Son. Og Jesu svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Jonas' Son, thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himmelene. (Matt. 16, 13.—17.)

„Kød og Blod“ betyder sandhedsvis her menneskelig Visdom, og Jesus vidner at denne ikke er tilstrækkelig for at fortælle hans Personlighed som Guds Son. Dersom Petrus ikke kunde kende Kristus uden Aabenbaring, saa kan intet andet Menneske. Frelseren lærte, at dette er noget, der hører til Aabenbaring, og den, som ikke lærer ham at kende paa denne Maade, er ikke paa Vejen til Frelse; thi „dette er det evige Liv, at kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesum Kristum.“

Da nu saa meget beror paa dette Princip, har Herren ogsaa gjort Omsorg for dets Bedvaren i hans Kirke. Da Frelseren havde sagt, at den Kundstab Petrus erholdt om, at Kristus var Guds Son, fulgte han ved guddommelig Aabenbaring, sagde han endvidere: Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Holvedes Porte stulle ikke faa Overhaand over den. Hvad er denne Klippe, hvorpaa Kristi Menighed skalde bygges? Det var Aabenbarelsens Klippe. Altjaa er Gud med deri, og styrer og raader i alle Ting, borttager al Twivl, forklarer enhver Bligt, og overvinder hver Fjende. Det truer ham som Kirkens Hoved. Det giver Kirken hans Visdom og Kraft, som er tilstrækkelig under alle Omstændigheder. Heraf maa enhver kunne se, at fortsat Aabenbaring i Kirken er en Klippe, over hvilken „Holvedes Porte“ ikke funne saa Overhaand.

Ligeledes læse vi: „Thi jeg stammer mig ikke ved Jesu Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror, baade for Jøder først, og for Græker; thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som strevet staar: „men den retfærdige ved Troen skal leve.“ (Rom. 1, 16. 17.) I Følge dette Skrifsted bliver Jesu Evangelium en Guds Kraft til Saliggørelse kun for dem, som tro; Guds Retfærdighed, hvilken Evangeliets Ord aabenbarer os, er i en anden og egen Forstaaelse aabenbaret til Tro. De Ord, hvormed Apostlen udtrykker sig, gør dette klart. Hvis Guds Retfærdigheds Aabenbarelse, som Skriften taler om, er lige ens til den vantro som til den troende, hvorfor taler Apostlen da saa udtrykkelig om „Aabenbarelse til Tro“. Nej, de ere ikke ens. Guds Retfærdigheds Aabenbarelse til den ene Slags er „Ordet, som ihjelstaar“; det er det strevne Kristi Evangelium. Aabenbarelse til Tro er den som virkes af Landen, som tager af „de Ting som høre Guds Land til“, og forhunder dem til de Hellige. Hvor sand Tro er, der er Guds Retfærdighed aabenbaret, thi saaledes lærer Apostlen os.

Vi læse ligeledes, at „Bidnesbyrdet om Jesu er Profetiens Land.“ (Aab. 19, 10.) Profeti kommer ikke af Menneskets Willie, men af den Helligaands Aabenbarelse-Kraft; dersør er denne Test af en betydningsmed: „Jesu Bidnesbyrd er Aabenbarelsens Land.“ Af dette kan man med Rette slutte, at hvor der hverken findes Profetiens eller Aabenbarelsens Land, findes ej heller Jesu Bidnesbyrd, og hvor disse ikke haves i Eje, er der ingen Frelse. Det Princip, at Landens Aabenbarelse er nødvendig for enhver, ligger dersør som Grundvold for et Kristeligt Liv og Levnet.

Statistik Rapport

over

Iesu Kristi Kirke af Sjæle-Døges Hellige i Skandinavien for Høstværet endende d. 30te Juni 1899.

239

Konferencer.	Konference- Præsidenter.	Missionær- ter fra Bjørgen.		Præstedomme.		Diakoner.		Præster.		Præstefriherre.		Præstebolmester.		Totalt Mæbefriheds- mættede præster.		Totalt Mæbefriheds- mættede præster.		Sognemædes- høje hellige.		Gammelcier med bryderi.		Gammelcier af grædene.		Gammelcier af grædene.		Mængde dømflatte.				
		Gjennem- komm.	Gjennom- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.	Gjennem- komm.				
Kjøbenhavn ..	Sac. Christensen	7	4	16	32	7	16	7	16	500	110	622	28	14	2	3	1	5528	1832	3270	6890	181	283							
København ..	Andreas Petersen	8	2	20	23	8	15	263	309	90	402	17	14	1	3	3	1	19	6701	2405	6893	12353	328	411						
København ..	Norveg. Senjen ..	3	2	19	17	15	8	5	274	319	75	394	4	13	4	1	5	8277	989	3954	8260	98	275							
Danmark		18	8	55	72	30	39	12	975	1128	275	1418	49	41	7	6	5	619	20506	5226	14117	27503	607	969						
Christiania	N. A. Petersen	9	1	19	42	20	30	9	674	790	203	993	29	6	3	5	8	5	3	17586	237	2864	15724	178	369					
Bergen	Høyrum Senjen	5	1	9	1	2	2	2	73	80	16	96	3	3	1	2	2	2	2	2177	50	545	2051	43	101					
Sørlandet	N. B. Kielsen	5	1	10	3	2	2	46	60	20	80	1	1	1	1	1	1	1	1104	18	274	720	47	22						
Norge		19	3	38	46	22	34	11	793	930	239	1169	32	10	4	5	10	5	5	20887	305	3683	18495	268	492					
Stockholm	P. S. Sandberg	9	27	10	61	37	21	1180	1411	286	1696	37	38	1	4	14	5	10	18870	170	2518	22163	356	726						
Göteborg	Charles G. Forsberg	8	1	20	54	21	29	22	413	539	28	18	4	6	5	3	3	3	5338	706	1189	6602	121	217						
Fjæne	Øla Øision	5	2	12	9	14	12	7	265	307	78	385	15	9	2	5	1	1	4839	407	1937	5523	108	426						
Sverige		22	3	59	73	96	78	50	1858	2257	364	2081	80	65	3	8	25	11	14	29047	1283	5644	34288	585	1369					
Totalt i h m . . .		59	14	152	191	148	151	73	3626	4315	878	4668	161	116	14	19	40	22	38	70420	6814	23444	80286	1460	2830					

De aandelige Gaver.

At de aandelige Gaver gradvis forsvandt i Kirkens tidlige Tider, tilstaas af mange af den kirkelige Histories og Lærdommes Autoriteter. Som Eksempel paa denne Slags Vidnesbyrd om, at de aandelige Gaver forlod den afvegne Kirke, ansøres følgende Ord fra John Wesleys Pen. „Det ser ikke ud, som om disse overnaturlige Gaver af den Helligaand vare almindelige i Kirken i mere end to eller tre Aarhundreder. Sjeldent høre vi dem omtalt efter den ulykkelige Tid, da Kejser Konstantin erklerede sig for en Kristen, og af en fejltagen Ide, at han derved vilde fremme den kristne Sag, læsede han Rigdom, Mægt og Ære paa Kristne i Allmindelighed, men i Særdeleshed paa det kristne Præsteskab. Fra den Tid ophørte de aandelige Gaver næsten aldeles; kun faa Tilsædle af den Slags fandt Sted. Aarsagen dertil var ikke, som nogle have troet, at der ikke længer var Nødvendighed for dem, fordi hele Verden var blevet kristen. Dette er en stor Fejlagelse. Ikke en Thyvendedel af Verden var kristen, endog blot af Navn. Men den virkelige Aarsag var: at Kærligheden i mange, ja næsten alle, der bar Navn af Kristne, var uddød. De Kristne havde ikke mere af Kristi Land hos sig end Hedningerne. Menneskens Søn, naar han kom for at finde sin Kirke, kunde næppe finde Troen paa Jorden. Dette var den virkelige Aarsag, hvorfor de overnaturlige Gaver af den Helligaand ikke længer kunde findes i den kristelige Kirke — fordi de Kristne vare blevne Hedninge igen, og kun havde den døde Form tilbage.“ (Wesleys Works 7, 89.)

I denne nyere Tids Husholdning af Jesu Kristi Kirke findes der nedstreven i Hundredvis af Eksempler paa, at disse Gaver eksistere iblandt de Hellige, som saaledes høste utallige store Besignelser deraf. Mange authentiske Beretninger om disse mirakuløse Tildragelser kunne findes i „Mormons Bogs guddommelige Troverdighed“ af Apostle Orson Pratt, og i „Et nyt Vidne for Gud“ af Eldste B. H. Roberts, samt i mange andre mindre Bøger udgivne af de Hellige i vores Dage. Hvor længe vil Verden vedblive at tro, at alle disse Vidnesbyrd af ædle Mænd og Kvinder ere blot Fantasi og Bedrageri?

Indhold.

De Sidste-Dages Helliges Troslære	225	Afsløsning	234
Spiritualisme	230	Efteraars-Konferencer	234
Joseph Smiths tidlige Forsøgelser	231	Nødvendighed for Alabenbaring	235
Ked. Bem.:		Statistisk Rapport	239
Atheistisk Urimelighed	232	De aandelige Gaver	240

København.

Udgivet og forlagt af Andreas Petersen, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).